

Evangelhia după Matei (5)

Conținutul

PRINCIPIILE ÎMPĂRĂȚIEI – PARTEA 1	2
Versetele 1,2.....	2
Fericirile (versetele 3-12)	3
Versetul 3	3
Versetul 4	3
Versetul 5	3
Versetul 6	3
Versetul 7	3
Versetul 8	4
Versetul 9	4
Versetul 10	4
Versetul 11	4
Versetul 12	4
Sare și lumină (versetele 13-16).....	5
Versetul 13	5
Versetul 14	5
Versetul 15	5
Versetul 16	5
Împlinirea Legii (versetele 17-20)	6
Versetul 17	6
Versetul 18	6
Versetul 19	6
Versetul 20	6
Uciderea (versetele 21-26).....	6
Versetele 21,22.....	6
Versetele 23,24.....	7
Versetele 25,26.....	7
Adulterul și divorțul (versetele 27-32).....	7
Versetele 27-30	7
Versetele 31,32.....	7

Jurământul (versetele 33-37).....	8
Iubirea vrăjmașilor (versetele 38-48)	8
Versetul 38	8
Versetul 39	8
Versetul 40	8
Versetul 41	9
Versetul 42	9
Versetul 43	9
Versetul 44	9
Versetul 45	9
Versetul 46	10
Versetul 47	10
Versetul 48	10

PRINCIPIILE ÎMPĂRĂȚIEI – PARTEA 1

Versetele 1,2

Matei 5.1,2: Și, văzând mulțimile, El S-a suit pe munte și, așezându-Se, ucenicii Săi au venit la El; și, deschizându-Și gura, îi învăța, spunând:

În așa-numita Predică de pe munte, Domnul nostru nu propovăduiește Evangelhia, ci revelează principiile Împărăției Sale. Aceste principii trebuie să călăuzească viața tuturor celor care se numără printre ucenicii Lui. Cu alte cuvinte, în această predică este expusă legea Împărăției lui Dumnezeu. Supușii fideli ai Împărăției se disting prin faptul că respectă această lege, în timp ce așteaptă ziua în care Împăratul Însuși Se va revela. Predica de pe munte recunoaște în mod clar că există rezistență împotriva domniei Sale. Dar cei care recunosc autoritatea Sa în viața lor sunt chemați să manifeste același spirit blând și smerit, pe care El l-a revelat în timpul smereniei Sale aici pe pământ.

Pentru omul natural, această Predică de pe munte nu este calea către viață, ci o bază a condamnării, deoarece stabilește un standard atât de înalt și sfânt încât niciun om nemântuit nu îl poate atinge în vreun fel. Orice om sincer și conștiincios își va da seama curând de neputința sa când încearcă să îndeplinească acest standard. El trebuie să caute în altă parte a Scripturii Evangelhia, care este puterea lui Dumnezeu care mântuiește pe toți cei care cred (Romani 1.16). Chiar și gânditorii lumii cu cea mai mare perspicacitate au recunoscut în Predica de pe munte cea mai înaltă învățătură etică și au lăudat poruncile sale sfinte, chiar dacă erau conștienți că ei înșiși nu puteau îndeplini aceste standarde. În ceea ce privește pe cei nemântuiți, învățătura dată aici va fi într-adevăr, așa cum a spus în mod adecvat C.I. Scofield, „legea în puterea sa maximă”. Așa cum cerințele drepte ale legii se împlinesc „în noi [credincioșii], care umblăm nu potrivit

Capitolul 5

cărnii, ci potrivit Duhului” (Romani 8.4), tot așa principiile expuse în Predica de pe munte se vor manifesta în viața tuturor celor care se străduiesc să trăiască așa cum a trăit Hristos.

Nu ne revine nouă să aplicăm toate acestea exclusiv rămășiței iudaice din zilele din urmă sau ucenicilor dinaintea crucii, chiar dacă se aplică ambelor. Dar recunoaștem aici „cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos” (1 Timotei 6.3 SCHL2000), pe care nu trebuie să le respingem. În 1 Timotei 6.4 găsim descrierea unui om care refuză să asculte cuvintele sănătoase: el este „îngâmfat, neștiind nimic, fiind bolnav de întrebări fără rost și lupte de cuvinte, din care provin: invidie, ceartă, defăimări, bănuieli rele” (1 Timotei 6.4). Trebuie să ne amintim mereu că, deși suntem un popor ceresc, avem și îndatoriri pământești. Acestea sunt clar definite pentru noi în cea mai mare dintre toate predicile care se referă la comportamentul uman.

Fericirile (versetele 3-12)

Versetul 3

Matei 5.3: Ferice de cei săraci în duh, pentru că *a lor* este Împărăția cerurilor.

„Ferice de cei săraci în duh.” Așa sunt descriși bărbații și femeile care recunosc că nu au capacitate spirituală. Ei recunosc starea lor pierdută și se încred în harul divin.

Versetul 4

Matei 5.4: Ferice de cei care plâng, pentru că ei vor fi mângâiați.

Tocmai momentele de tristețe se dovedesc a fi o binecuvântare atunci când oamenii Îl cunosc pe „Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1.3), care este aproape de cei cu inima zdrobită (Psalmul 34.18). Dacă avem încredere în dragostea Lui și ne odihnim în certitudinea că toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru (Romani 8.28), Dumnezeu poate transforma durerea noastră într-un mijloc de creștere în har.

Versetul 5

Matei 5.5: Ferice de cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul.

Lumea admiră oamenii încrezători în sine și cu capacitate de impunere. Isus Hristos, pe de altă parte, era blând și smerit cu inima. Cei care împărtășesc duhul Lui experimentează ce este mai bun în viață. Ei sunt cei care „moștenesc țara”, pentru că recunosc în întreaga creație dragostea și grija Tatălui.

Versetul 6

Matei 5.6: Ferice de cei flămânzi și însetați după dreptate, pentru că ei vor fi săturați.

O astfel de foame și sete, o dorință atât de profundă și sinceră, este o dovadă a vieții noi. Aceste dorințe nu sunt prezente pentru ca noi să fim batjocoriți din cauza lor. Împlinirea acestor dorințe este promisă celor care tânjesc după Dumnezeu, pentru că numai în El se găsește adevărata dreptate.

Versetul 7

Matei 5.7: Ferice de cei miloși, pentru că ei vor găsi milă.

Capitolul 5

Cei care practică milostenia vor fi și ei milostiviți. Aceasta este o lege în Împărăția lui Dumnezeu. Un om dur și neîndurător, care acționează numai după o dreptate strictă, va fi tratat la fel atunci când va eșua el însuși.

Versetul 8

Matei 5.8: Ferice de cei cu inima curată, pentru că ei vor vedea pe Dumnezeu.

Curăția înseamnă a avea un singur scop. Cei cu inima curată pun gloria lui Dumnezeu mai presus de orice altceva. El Se revelează lor. Ei Îi văd fața, în timp ce alții experimentează doar providența Lui.

Versetul 9

Matei 5.9: Ferice de cei care fac pace, pentru că ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu.

Certurile și dezbinările sunt lucrări ale cărnii (Galateni 5.19-21). A semăna discordie între frați este unul dintre lucrurile pe care Domnul le urăște (Proverbele 6.16-19). Ni se poruncește să urmărim ceea ce contribuie la pace (Romani 14.19). Când facem aceasta, revelăm natura divină ca fii ai Celui care este Dumnezeuul păcii (Romani 15.33).

Versetul 10

Matei 5.10: Ferice de cei persecutați pentru dreptate, pentru că a lor este Împărăția cerurilor.

Acest verset arată clar că instrucțiunea prezentată în această predică nu este destinată, așa cum susțin unii, pentru Împărăția milenară a lui Hristos, în care nu va exista persecuție pentru dreptate. Mai degrabă, această instrucțiune se adresează ucenicilor lui Hristos în timpul respingerii Sale, când adepții Săi sunt expuși urii unei lumi fără Dumnezeu.

Versetul 11

Matei 5.11: Fericiți sunteți voi când vă vor defăima și vă vor persecuta și, mințind, vor spune împotriva voastră orice lucru rău, din cauza Mea.

Cu toții ne temem de acuzațiile false. Dar putem găsi mângâiere în faptul că nici Domnul nostru nu a fost scutit de ele. Este o binecuvântare să trăim astfel de experiențe în comuniune cu El și să nu încercăm nici măcar să ne justificăm, ci să-I lăsăm Lui să ne apere în felul Său și la timpul Său.

Versetul 12

Matei 5.12: Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; pentru că așa i-au persecutat pe profeții care au fost mai înainte de voi.

„Bucurați-vă și veseliți-vă” – în loc să cădeți în deznădejde – „pentru că răsplata voastră este mare în ceruri”. Dumnezeu vede tot ceea ce poporul Său suferă din partea unei lumi fără Dumnezeu sau a unor frați falși. El va compensa totul în felul Său, când vom vedea fața Lui. Profeții Săi au trebuit să îndure lucruri similare în fiecare epocă, dar El a văzut totul și va răsplăti după bunătatea inimii Sale.

În secțiunea următoare, ucenicii lui Hristos sunt descriși prin diferite simboluri. Toate acestea ilustrează importanța fidelității față de încrederea pe care El ne-a acordat-o.

Sare și lumină (versetele 13-16)

Versetul 13

Matei 5.13: Voi sunteți sarea pământului; dar, dacă sarea își pierde gustul, cu ce va fi sărată? Nu mai este bună de nimic, decât să fie aruncată afară și să fie călcată în picioare de oameni.

„Voi sunteți sarea pământului.” Sarea păzește de stricăciune. Ucenicii Domnului nostru au rămas în lume pentru a da mărturie împotriva nedreptății și pentru a da un exemplu de dreptate. Sarea fără gust este ca un creștin inconsecvent: nu mai este bună la nimic.

Versetul 14

Matei 5.14: Voi sunteți lumina lumii; o cetate așezată pe vârful unui munte nu poate fi ascunsă;

„Voi sunteți lumina lumii.” Cât timp a fost în această lume, Hristos S-a numit astfel (Ioan 9.5). În absența Lui, ucenicii Lui trebuie să fie lumini în această lume întunecată și să mărturisească pentru El (Filipeni 2.15). Lumina descoperă răul ascuns în întuneric (Efeseni 5.13).

Versetul 15

Matei 5.15: ... nici nu se aprinde o lumină și se pune sub baniță, ci în sfeșnic, și luminează pentru toți cei care sunt în casă.

Cine mărturisește că este un urmaș al lui Hristos, dar își ascunde lumina sub obroc (baniță) – adică își întunecă mărturia prin preocuparea excesivă pentru treburile acestei vieți –, nu lasă o impresie bună în jurul său. Cine, în schimb, trăiește consecvent și din toată inima pentru Hristos, strălucește ca o lampă pe un sfeșnic și luminează întreaga casă.

Versetul 16

Matei 5.16: Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre cele bune și să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri.

„Să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre cele bune.” O simplă mărturisire nu este suficientă; viața noastră trebuie să vorbească pentru Dumnezeu. Când trăim pentru Hristos înaintea oamenilor, lăsam lumina noastră să strălucească. Astfel, ei recunosc faptele noastre bune și le văd ca o dovadă a sincerității noastre. Prin aceasta, ei Îl glorifică pe Dumnezeu, recunoscând realitatea lucrării Sale în sufletele celor care sunt credincioși prin mărturia și comportamentul lor. Trebuie să ne amintim că nu doar mărturisirea noastră face ca lumina noastră să strălucească, ci, așa cum s-a spus despre Domnul nostru: „Viața era lumina oamenilor” (Ioan 1.4). Așadar, o viață devotată și credincioasă este cea care luminează pe ceilalți.

Apoi vedem cum Domnul nostru aplică poruncile Legii. El nu le ignoră și nici nu le minimizează, ci arată că ele au un sens mai profund decât pare la prima vedere. Dacă Legea este aplicată corect, ea scoate în evidență neputința și incapacitatea totală a omului de a împlini poruncile sfinte în starea lui naturală.

Împlinirea Legii (versetele 17-20)

Versetul 17

Matei 5.17: Să nu gândiți că am venit să desființez legea sau profeții: n-am venit să desființez, ci să împlinesc.

„N-am venit să desființez, ci să împlinesc.” Domnul nostru a făcut aceasta în trei moduri:

1. Prin ascultarea Sa desăvârșită, El a făcut Legea mare și glorioasă (Isaia 42.21).
2. Prin moartea Sa, El a împlinit cerințele pe care Legea le impune celor care o încalcă și astfel a devenit sfârșitul Legii, pentru a-i face drepti pe toți cei care cred (Romani 10.4).
3. Prin Duhul Său, El îi face pe credincioși capabili să îplinească cerințele drepte ale Legii (Romani 8.4).

Versetul 18

Matei 5.18: Pentru că adevărat vă spun: până nu va trece cerul și pământul, nicidecum nu va trece o singură iotă sau o singură frântură de literă din lege, până nu se vor împlini toate.

„O singură iotă sau o singură frântură.” Iota este yod, cea mai mică literă din alfabetul ebraic. Liniuța (frântura de literă) este un mic semn care indică o schimbare minoră în semnificația unei litere. Cuvintele Domnului nostru indică desăvârșirea Sfintei Scripturi.

Versetul 19

Matei 5.19: Deci oricine va desființa una din cele mai mici din aceste porunci și-i va învăța pe oameni în felul acesta va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va împlini și îi va învăța pe alții așa, acela va fi chemat mare în Împărăția cerurilor.

Oricine desființează una dintre aceste cele mai mici porunci și ignoră autoritatea divină a voinței revelate a lui Dumnezeu, slăbind efectul moral al poruncilor Sale, astfel încât oamenii să-și negligeze obligațiile față de El, va fi considerat mic în Împărăția Sa.

Versetul 20

Matei 5.20: Pentru că vă spun că, dacă dreptatea voastră n-o va întrece pe cea a cărturarilor și a fariseilor, nicidecum nu veți intra în Împărăția cerurilor.

Cărturarii și fariseii erau învățători severi ai Legii, care se încredeau în propria lor dreptate. Cu toate acestea, ei nu s-au supus dreptății lui Dumnezeu (Romani 10.3). Dreptatea pe care o recunoaște Dumnezeu are un caracter superior. Această dreptate superioară este sugerată în versetele următoare.

Uciderea (versetele 21-26)

Versetele 21,22

Matei 5.21,22: Ați auzit că s-a spus celor din vechime: «Să nu ucizi»; iar oricine va ucide va fi supus judecății; dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va fi supus judecății; iar oricine va spune fratelui său: «Raca», va fi supus judecății sinedriului; iar oricine va spune: «Nebunule», va fi supus gheenei focului.

Capitolul 5

Legea interzicea uciderea. Isus arată însă că și mânia nejustificată constituie o încălcare a spiritului poruncii „Să nu ucizi”. Uciderea este consecința unei astfel de stări sufletești. A insulta pe alții este o expresie a urii care îi determină pe oameni să ucidă. Acest fapt te expune chiar pericolului de a fi condamnat la focul iadului.

Versetele 23,24

Matei 5:23,24: Deci, dacă îți vei aduce darul la altar și acolo îți vei aminti că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, și du-te, întâi împacă-te cu fratele tău și apoi vino și adu-ți darul.

Cel care pretinde că este un adorator al lui Dumnezeu, dar în același timp face în mod intenționat rău sau poartă răutate în inimă, este o piatră de poticnire pentru Dumnezeu. Cel care vine cu o ofrandă la altar trebuie să meargă mai întâi la fratele căruia i-a făcut rău și abia apoi să se apropie de Dumnezeu cu ofranda sa.

Versetele 25,26

Matei 5.25,26: Învoiește-te cu împotrivorul tău repede, cât ești pe drum cu el, ca nu cumva împotrivorul să te dea pe mâna judecătorului și judecătorul să te predea executorului și să fii aruncat în închisoare. Adevărat îți spun, nicidecum nu vei ieși de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuț.

Dacă depinde de tine să ajungi la o înțelegere, nu ar trebui să permiți ca spiritul de ostilitate să persiste. Păcatul nu moare niciodată de bătrânețe, ci se agravează cu timpul. Unii au suferit mult din cauza unei probleme care ar fi putut fi ușor rezolvată dacă ar fi ascultat aceste cuvinte (vezi Luca 12.58,59).

Adulterul și divorțul (versetele 27-32)

Versetele 27-30

Matei 5.27-30: Ați auzit că s-a spus: «Să nu comiți adulter»; dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască a și comis adulter cu ea în inima lui. Iar dacă ochiul tău cel drept te face să te poticnești, scoate-l și aruncă-l de la tine; pentru că îți este de folos să piară unul din măduarele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheea. Și, dacă mâna ta cea dreaptă te face să te poticnești, taie-o și arunc-o de la tine; pentru că îți este de folos să piară unul din măduarele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheea.

În aceste versete, Isus ne arată că o privire necuviincioasă, o privire pofticioasă, lacomă și doritoare către o femeie reprezintă, în ochii lui Dumnezeu, o încălcare a celei de-a șaptea poruncă. Cine ar putea pleda „nevinovat” în fața unui astfel de standard? Cât de important este, așadar, avertismentul de a ucide orice membru scandalos, pentru a nu fi ispitiți să comitem un păcat și mai mare, care – dacă nu este mărturisit cu pocăință – atrage judecata eternă în iad?

Versetele 31,32

Matei 5.31,32: De asemenea s-a spus: «Oricine își va lăsa soția, să-i dea o scrisoare de despărțire»; dar Eu vă spun că oricine își va lăsa soția, în afară de motiv de curvie, o face să comită adulter; și oricine se căsătorește cu cea lăsată de bărbat comite adulter.

Capitolul 5

Urmează o afirmație fundamentală și obligatorie cu privire la căsătorie. În trecut, din cauza împietririi inimilor oamenilor, Dumnezeu a permis anumite lucruri care acum sunt interzise ucenicilor lui Isus (Matei 19.8). În Matei 5.31,32 și Matei 19.9 se arată clar că, conform voii lui Dumnezeu, căsătoria este pe viață și ea poate fi desființată prin păcatul grav al curvirii – fie de către bărbat, fie de către femeie. Astfel, partea nevinovată este liberă să se recăsătorească, însă – după cum sugerează 1 Corinteni 7 – „numai în Domnul”. Este absurd să se afirme, așa cum au făcut-o unii, că desfrânarea se referă aici doar la comportamentul necorespunzător înainte sau în afara căsătoriei, care este descoperit abia după căsătorie (compară cu Deuteronomul 24.1), și nu și la același păcat, dacă acesta are loc după căsătorie. Aceasta ar însemna că încălcarea jurământului matrimonial este o abatere mai puțin gravă decât păcatul sexual înainte de căsătorie. Sensul clar al textului este fără echivoc: un soț adulter sau o soție adulteră rupe legătura matrimonială. Divorțul judiciar legalizează separarea, iar partenerul nevinovat este la fel de liber înaintea lui Dumnezeu ca și cum nu ar fi fost niciodată căsătorit.

Jurământul (versetele 33-37)

Matei 5.33-37: Din nou ați auzit că s-a spus celor din vechime: «Să nu juri strâmb, ci să împlinești față de Domnul jurămintele tale»; dar Eu vă spun: Nu jurați deloc; nici pe cer, pentru că este tronul lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Sale; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea marelui Împărat; nici pe capul tău să nu juri, pentru că nu poți face un singur păr alb sau negru. Ci cuvântul vostru să fie: «Da, da», «nu, nu»; iar ce este mai mult decât acestea este de la cel rău.

Având în vedere cerințele ridicate privind stilul nostru de comunicare, care sunt evidente în aceste versete, cât din ceea ce spunem este încă adecvat pentru creștinii mărturisitori? Cât de ușuratic și nechibzuite sunt adesea declarațiile creștinilor, de parcă Isus nu ar fi luat niciodată poziție cu privire la această chestiune!

Iubirea vrăjmașilor (versetele 38-48)

Restul versetelor din acest capitol pot fi considerate ca un singur paragraf, în care harul devine vizibil în viața ucenicilor lui Hristos.

Versetul 38

Matei 5.38: Ați auzit că s-a spus: «Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte»;

„Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte” – aceasta este legea pură, dreptatea absolută (Exodul 21.24). Măsurat după acest standard, fiecare om este pierdut fără speranță.

Versetul 39

Matei 5.39: ... dar Eu vă spun: Nu vă împotriviți răului; ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt;

Dumnezeu a arătat har copiilor Săi. De aceea, El așteaptă de la ei, ca și ei să arate altora același har.

Versetul 40

Matei 5.40: ... și celui care vrea să meargă la judecată cu tine și să-ți ia cămașa, lasă-i și haina;

Capitolul 5

Acest fapt depășește cu mult ceea ce cerea legea. Când harul lui Hristos umple inima, poți suporta fără resentimente pierderea tuturor lucrurilor.

Versetul 41

Matei 5.41: ... și oricine te va obliga să mergi o milă, mergi cu el două.

Conform etichetei din acea vreme, un călător străin de localitate sau întârziat era însoțit o milă, pentru a-i arăta drumul sau a-l conduce. Dar harul merge a doua milă.

Versetul 42

Matei 5.42: Celui care îți cere, dă-i; și nu te întoarce de la cel care dorește să se împrumute de la tine.

Ucenicul lui Hristos trebuie să fie ca Maestrul său – gata să înțeleagă. Poate că nu este în măsură să dea tot ce i se cere sau să împrumute tot ce cineva poate cere. Dar trebuie să fie gata să îndeplinească, pe cât posibil, cererile de ajutor și sprijin.

Versetul 43

Matei 5.43: Ați auzit că s-a spus: «Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău»;

Scrierile Vechiului Testament poruncesc în mod clar primul aspect, dar tradiția rabinică a adăugat al doilea – probabil bazându-se pe pasaje precum Deuteronomul 23.6 și unii dintre psalmii răzbunării (Psalmul 137.9).

Versetul 44

Matei 5.44: ... dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, ...

„Dar Eu vă spun” – ca trimis al Tatălui, Isus Hristos a corectat atitudinea greșită a rabinilor și a stabilit legea Sa perfectă a iubirii – chiar și față de vrăjmași. Făcând bine vrăjmașilor noștri și binecuvântându-i, învingem răul în mod creștin. Indiferent cât de rău ne tratează ceilalți, trebuie să fim gata să-i ajutăm. Trebuie să-i binecuvântăm pe cei care ne blestemă, să fim prietenoși cu ei, chiar dacă ne arată ură, și să ne rugăm pentru ei, chiar dacă ne persecută sau vor să ne facă rău. Această atitudine este harul lui Dumnezeu în acțiune, așa cum se vede în viața credincioșilor devotați, care sunt plini de Duhul lui Hristos. Pare a fi un standard prea ridicat pentru oamenii păcătoși? Așa și este! Dar un om născut din nou poate face ceea ce este imposibil pentru omul natural.

Versetul 45

Matei 5.45: ... ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri: pentru că El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți.

Când urmăm poruncile Domnului nostru, arătăm că suntem copii ai Tatălui ceresc. El Își revarsă harul atât asupra celor dreپți, cât și asupra celor nedreپți și dorește ca noi să-L urmăm în acest fapt. Natura divină, de care are parte fiecare credincios (2 Petru 1.4), îi permite să dezvolte caracterul descris în acest discurs insistent.

Versetul 46

Matei 5.46: Pentru că, dacă iubiți pe cei care vă iubesc, ce răsplată aveți? Nu fac și vameșii la fel?

Chiar și cel mai lumesc om își iubește rudele și îi apreciază pe cei care îi arată apreciere. Dar cei care Îl urmează pe Domnul trebuie să iubească pe toți oamenii, chiar și pe cei care le-ar face viața grea prin opoziția lor acerbă, dacă ar putea.

Versetul 47

Matei 5.47: Și, dacă salutați numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Nu fac și națiunile la fel?

Și dacă salutați numai pe frații voștri, nu fac și vameșii la fel? (cf. SCHL2000) Nu este nimic deosebit dacă ucenicii lui Hristos manifestă același interes față de ceilalți ca și oamenii care lucrează în profesii disprețuite. Vameșii erau disprețuiți de iudei; ei erau colectori de impozite care își cumpăraseră funcțiile de la guvernul roman și colectau impozite în Israel. Ei storceau cât mai mult posibil de la propriii lor compatrioți și se îmbogățesc din venituri, după ce au plătit doar ceea ce era cerut de funcționarii fiscali numiți de stat. Cu toate acestea, ei își arătau recunoștința față de propriii lor frați.

Versetul 48

Matei 5.48: Voi deci fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.

Aceasta este desăvârșirea în sensul absenței totale a păturirii. Este vorba despre imitarea Celui care nu favorizează pe nimeni (Faptele apostolilor 10.34) și care Își revarsă harul în mod egal asupra celor drepti și nedrepti.

Binecuvântările deosebite ale lui Dumnezeu se aplică celor care manifestă același spirit de reverență față de El și aceeași blândețe și milă față de ceilalți, așa cum s-au manifestat în deplinătatea lor în Preaiubitul nostru Domn, când a umblat pe acest pământ în zilele vieții Sale trupești (Evrei 5.7). Acest spirit, care este inaccesibil omului natural, îi umple pe cei care, prin încrederea lor în Hristos ca Mântuitor, au primit o viață nouă și o natură nouă. Niciun fel de circumstanțe adverse nu pot tulbura liniștea celor care Îl cunosc pe Domnul și recunosc autoritatea Lui asupra vieții lor.

Orice om rațional trebuie să recunoască că dreptatea, pe care Domnul nostru o cere în acest discurs incomparabil, a cărui înțelepciune este admirată pretutindeni, este un standard care depășește cu mult ceea ce omul natural poate atinge. Numai o persoană născută din nou poate trăi la acest nivel înalt. Când oamenii spun că Predica de pe munte le este suficientă ca religie, acest fapt arată cât de puțin înțeleg semnificația cuvintelor Maestrului nostru. El descrie o viață supranaturală, care poate fi trăită numai prin puterea supranaturală – puterea pe care Duhul Sfânt o dă credincioșilor.

Tradus de la: „[Das Matthäusevangelium \(5\)](#)”

Titlul original: „[Chapter Five The Principles Of The Kingdom Part One](#)”
în *Matthew*, 1948.

Sursa: <https://plymouthbrethren.org>